

Arrest

**nr. 98 320 van 4 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op de artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op respectievelijk 26 april 2011 en 15 januari 2012 en hebben zich vluchteling verklaard op respectievelijk 29 april 2011 en 17 januari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op respectievelijk 20 mei 2011 en 19 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 8 juni 2012.

1.3. Op 31 augustus 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 3 september 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van M. I.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en dertig jaar oud te zijn. U bent een sjiëtische Hazara en verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Nai Tooq, gelegen in het district Yakawlang van de provincie Bamyān. Uw vader overleed toen u nog zeer jong was. Vijftien jaar geleden verhuisde u naar Iran omwille van een grondconflict met H.(...) C.(...), de kleinzoon van de oom van uw vader. Uw familie had gronden van uw grootvader geërfd en enkele bomen van H.(...) C.(...) stonden op deze gronden. Jullie vroegen hem om deze bomen van jullie gronden te verwijderen, gezien zij slecht waren voor het land. Hij weigerde dit echter te doen. Om die reden dienden jullie klacht tegen hem in. Een team aangesteld door de overheid kwam de gronden inspecteren en zij verklaarden dat H.(...) C.(...) en zijn broers de bomen inderdaad dienden te verwijderen. Op het moment van de beslissing was het oogstseizoen en het verwijderen van de bomen werd daarom uitgesteld tot het begin van de winter. Echter, in de winter weigerde H.(...) C.(...) nog steeds om zijn bomen van jullie gronden te verwijderen. Aangezien hij het contract niet naleefde besloten jullie om de bomen zelf te verwijderen, met de toestemming van de ouders van het dorp. Toen u en uw schoonbroer A.(...) al twintig tot dertig bomen verwijderd hadden kwam de zoon van H.(...) C.(...), D.(...), daarachter. D.(...) sloeg u en uw schoonbroer kwam tussenbeide. Er ontstond een gevecht. D.(...) viel tijdens het gevecht op een zaag en kwam niet meer bij bewustzijn. Jullie gingen naar huis en vertelden uw moeder over het gevecht en het feit dat D.(...) gewond was. Uw schoonbroer kreeg geld van uw moeder en jullie gingen naar A.(...)s ouders in Deh Zangi. A.(...) vertelde wat zijn moeder gebeurd was. Zij verklaarde dat een klacht neerleggen geen zin had, want als de familie van D.(...) A.(...) zou vinden zouden ze hem vermoorden, omdat hij hun zoon verwond had. Zij gaf ook wat geld en vroeg om de regio te verlaten. De eerste twee jaar na het conflict leefde u met uw schoonbroer in Iran in de regio Mirzaie. Daarna verhuisden jullie naar Teheran. Na drie jaar kwamen ook uw zussen, broer en uw moeder bij jullie wonen in Iran. Uw neef langs moederszijde M.(...) E.(...) zorgde sindsdien voor jullie gronden. Jullie verbleven illegaal in Iran. Eén jaar voor uw vertrek uit Iran leerde u via uw zus A.(...) uw Afghaanse vrouw M.(...) A.(...) (O.V. Nr. 6.805.611) kennen. Ze werkten voor dezelfde kleermaker en M.(...) kwam soms naar het huis van uw zus. U woonde in hetzelfde gebouw en jullie werden aan elkaar voorgesteld. U zag M.(...) voornamelijk bij uw zus thuis of jullie spraken af in het park. Waarom uw vrouw met haar familie in Iran was gevestigd weet u niet. U vroeg uw zus om naar haar familie te gaan en haar hand te vragen. De moeder van M.(...) vroeg uw zus te wachten tot haar vader thuis kwam van het werk. Hij kwam slechts eens in de week naar huis. Toen haar vader terug was ging u samen met uw familie opnieuw haar hand vragen. De vader van M.(...) vertelde dat zij sinds haar geboorte aan haar neef beloofd is en dat jullie konden trouwen als hij niet met haar wou trouwen. Jullie vernamen hierover niets meer en deden daarom nog eens een huwelijksaanzoek. De vader van M.(...) verklaarde toen dat haar neef klaar was om met haar te trouwen na de maand ramadan, maar dat u wel met haar jongere zus mocht trouwen. Daarna was het moeilijk om M.(...) nog te zien. Op een dag zag u haar op straat en u vroeg uw neefje om haar te zeggen dat u haar wilde zien. Ze kwam naar uw huis en u vroeg haar waarom ze u niet verteld had dat ze met haar neef moest trouwen. Ze zei dat ze dat geheim hield, omdat ze haar neef niet graag had. Hij was deels doof en had een spraakgebrek. Jullie hadden nog telefonisch contact en zagen elkaar soms enkele minuten aan het schrijn Shah Abdul Azim. Omdat haar familie niet akkoord was met jullie huwelijk besloten jullie om Iran te verlaten. Naar uw geboortedorp in Afghanistan kon u niet terug uit schrik voor de familie van H.(...) C.(...) om die reden beslisten jullie naar Europa te vluchten. Onderweg trouwden jullie religieus in Shah Abdul Azim. U verliet Iran samen met uw vrouw vorig jaar op het einde van de maand ramadan (11 augustus 2010 – 9 september 2010). Via Turkije reisden jullie naar Griekenland. Uw vrouw was zwanger en reisde op vraag van de smokkelaar alleen verder naar België, waar zij op 29 april 2011 asiel aanvraag. U was nog in Griekenland toen uw zoon geboren werd. Na een verblijf van 1 jaar in Griekenland reisde u verder via Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 15 januari 2012 en twee dagen later asiel aanvraag.

Ter staving van uw asiel relaas legt u de taskara (Afghaanse identiteitskaart) van uw vader en een certificaat van de militaire dienst van uw vader voor. Daarnaast legt u ook de klacht voor die jullie destijds in verband met het grondconflict indienden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde het CGVS ervan te overtuigen heden nog een actuele gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te hebben tegenover uw land van herkomst, Afghanistan, noch heeft u aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd uw vrees ten opzichte van Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit bezit, aannemelijk te maken. Het door u ingeroepen asielmotief - een grondconflict met enkele verre verwanten - waardoor u besloot Afghanistan vijftien jaar geleden te verlaten en naar Iran te vluchten, het land waar u jarenlang als vluchteling woonde, ressorteert niet onder de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U wordt in Afghanistan immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw geloof, uw ras, uw nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Uw problemen met H.(...) C.(...) en zijn familie zijn louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard: zij wilden u vermoorden omdat u en uw schoonbroer in een gevecht met de zoon van H.(...) C.(...) verzeild zijn geraakt en uw schoonbroer hem zwaar verwondde. Dit gevecht ontstond toen u de bomen van H.(...) C.(...), die op uw gronden stonden en die hij zelfs na een beslissing van de autoriteiten niet wou verwijderen, zelf aan het verwijderen was. Een andere reden waarom u Afghanistan verliet dan de vrees voor wraak door deze familie geeft u niet (CGVS p. 5-6). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van één van bovenstaande criteria geen bescherming zou kunnen krijgen. U verklaart dan wel dat één van de zonen van H.(...) C.(...) toen bij de politie in uw regio actief was (CGVS, p. 14). Toch heeft dit niet verhinderd dat u een klacht kon indienen tegen H.(...) C.(...) bij de politie. De politie heeft daarnaast uw klacht ook grondig onderzocht en uiteindelijk een beslissing in uw voordeel genomen. U geeft immers aan dat na uw klacht een team van onderzoekers door de overheid werd aangesteld en zij uiteindelijk beslisten dat H.(...) C.(...) de bomen van uw gronden diende te verwijderen (CGVS, p. 5-6). Uit uw verklaringen blijkt dus nergens dat H.(...) C.(...), omdat zijn zoon bij de politie actief was, door de autoriteiten anders zou behandeld worden dan de andere burgers. Dit blijkt ook in de klacht die u voorlegt (CGVS, p. 12). Verder is het ook bevreemdend dat u en uw schoonbroer na het gevecht waarin de zoon van H.(...) C.(...) gewond raakte, onmiddellijk Afghanistan hebben verlaten (CGVS, p. 13). Immers, net zoals via formele weg een regeling voor uw grondconflict werd getroffen, zo ook kon voor het incident met de zoon van H.(...) C.(...) en zijn verwondingen via formele of informele weg een compensatieregeling besproken en overeengekomen worden. Daarbij, het was niet u maar uw schoonbroer die de zoon van H.(...) C.(...) verwondde (CGVS, p. 6).

U haalt daarnaast dit grondconflict ook aan als de reden waarom u momenteel niet naar uw geboortedorp in Afghanistan kan terugkeren. Een andere reden waarom u niet terug kan naar Afghanistan geeft u niet (CGVS, p. 15). Ten opzichte van uw geboortedorp in Bamyan haalt u geen vrees aan omwille van uw huwelijk met M.(...). U verklaart immers enkel niet terug naar Afghanistan te kunnen omwille van het grondconflict met H.(...) C.(...) (CGVS, p. 15). Ook uw vrouw haalt ten opzichte van uw geboorteregio Bamyan geen vrees aan. Ze verklaart enkel een oom in Ghazni te hebben (CGVS M.(...) A.(...), p.8). U heeft echter onvoldoende aannemelijk gemaakt dat uw vrees ten opzichte van Afghanistan nog langer actueel zou zijn. Vooreerst moet worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat uw vrouw amper kennis heeft over uw problemen in Bamyan. Zij kan enkel aangeven dat het om een persoonlijk probleem gaat omtrent stukken land. Wie de andere persoon is met wie u problemen heeft, wat de precieze problemen zijn en welke band jullie zouden hebben weet ze niet, wat toch bevreemdend is (CGVS M.(...) A.(...), p. 6-7). Verder verklaart u nog steeds schrik te hebben van H.(...) C.(...) en zijn familie en zouden zij ook nog steeds in uw dorp woonachtig zijn (CGVS, p. 15). De familie van H.(...) C.(...) zou volgens u ook machtig zijn (CGVS, p. 18). U verklaart deze recente informatie vernomen te hebben van uw neef langs moederszijde, M.(...) E.(...). U heeft nog steeds contact met deze neef en hij bewerkt ook uw gronden in Bamyan (CGVS, p. 9-10, 14-15). U blijft echter vaag over de macht die de familie van H.(...) C.(...) nu nog in uw regio zou uitoefenen. Het louter stellen dat zijn zoon bij "de autoriteiten" werkt en hij "macht" heeft is onvoldoende. Dit zijn immers vage verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen en maken dus niet aannemelijk dat H.(...) C.(...) of zijn familie nu nog steeds machtig zouden zijn. Verder kunnen ook de nodige vraagtekens gezet worden bij deze macht die deze familie in uw regio zou hebben. Uw neef heeft immers toegang tot uw gronden om ze te bewerken en is ook woonachtig in uw regio (CGVS, p. 9-10, 15). Dit ondermijnt dan ook uw stelling dat H.(...) C.(...) en zijn familie in uw regio veel macht zouden hebben. Immers, als zij daadwerkelijk zo machtig zouden zijn al u beweert dan zouden zij uw gronden na het vertrek van uw familie al lang opgeëist kunnen hebben. Dat uw neef nog toegang heeft tot uw gronden ondermijnt dan ook uw vrees ten opzichte van H.(...) C.(...) en zijn familie. Daarbij, nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw familie problemen had met uw relatie met Maryam (CGVS, p. 16-17). Zo verklaart u dat uw zus met u meeding toen u naar de hand van M.(...) ging vragen (CGVS, p. 16). Ook hebt u nu nog contact met

uw schoonbroer, de man van uw zus, en was hij op de hoogte van uw plannen om Iran te verlaten (CGVS, p. 8, 17). Uw huwelijk met M.(...) vormt, naast het feit dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat het grondconflict in Bamyan nog langer actueel is, dan ook geen obstakel voor een terugkeer met uw echtgenote naar Bamyan, waar u nog over een netwerk beschikt en gronden heeft.

Tot slot moet bij de reden waarom u samen met uw vrouw Iran verliet ook enkele vraagtekens geplaatst worden. U verklaart Iran te hebben verlaten omwille van uw verboden relatie met M.(...). Jullie wilden huwen, maar uw huwelijksaanzoeken werden door haar familie keer op keer afgewezen. Zij diende immers met haar neef te trouwen. Zij wilde dat niet en jullie besloten naar Iran te vluchten (CGVS, p. 16). Jullie verklaarden beiden elkaar al ongeveer één jaar te kennen voor jullie vlucht uit Iran (CGVS, p. 19 en CGVS M.(...) A.(...), p. 7). Het is dan ook bevreemdend dat uw vrouw verklaart dat zij pas hier in België uw achternaam te weten kwam (CGVS M.(...) A.(...), p. 5). Bij DVZ (Dienst voor Vreemdelingenzaken) verklaarde zij immers eerst dat uw achternaam M.(...) was (DVZ verklaring, vraag 15). Wanneer zij hiermee geconfronteerd wordt op het CGVS verklaart zij dat ze enkel wist dat u M.(...) heette en M.(...) een valse naam was die zij in Griekenland opgaf uit vrees voor haar familie (CGVS, p. 5). Nochtans kan er van een asielzoeker verwacht worden dat hij/zij bij al bij aanvang van de asielprocedure volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt. Ook moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en het CGVS tegenstrijdig aan elkaar zijn gebleken. Zo verklaarde u bij DVZ eerst dat uw huwelijksaanzoek geweigerd werd, maar dat u niet wist wat de familie van M.(...) van plan was. U wist enkel dat het aanzoek geweigerd werd (CGVS Vragenlijst, p. 3). Het is dan ook merkwaardig dat u tijdens uw gehoor op het CGVS ineens wel de reden voor uw geweigerd huwelijksaanzoek kan geven. Het aanzoek werd volgens uw verklaringen immers door haar vader geweigerd omdat M.(...) met haar neef diende te huwen (CGVS, p. 16). Een verklaring voor dit verschil geeft u niet. Bij confrontatie verklaart u immers enkel dat u dit niet gezegd heeft (CGVS, p. 17). Bovenstaande vaststellingen roepen dan ook vragen op omtrent de geloofwaardigheid van jullie verklaringen omtrent jullie verboden relatie.

Uit uw verklaringen dient dan ook te worden besloten dat u uw actuele vrees ten opzichte van uw geboorteregio in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara en het legerboekje van uw vader kunnen hoogstens een bewijs vormen van zijn identiteit en nationaliteit, maar vormen geen bewijs van de problemen die u in Afghanistan of in Iran zou gekend hebben. De voorgelegde klacht die u indiende tegen H.(...) C.(...) kan verder hoogstens aantonen dat u en H.(...) C.(...) ooit een conflict hebben gehad over grond, maar toont verder ook aan dat deze klacht door de overheid behandeld werd en in dit conflict een oplossing in uw voordeel genomen werd. Dit document toont echter geenszins aan dat u daarna nog problemen met H.(...) C.(...) zou gehad hebben waardoor u Afghanistan diende te ontvluchten. Evenmin blijkt uit dit document dat van 1374 (1995) dateert dat u momenteel nog een vrees voor vervolging ten aanzien van H.(...) C.(...) dient te vrezen. Van uw verblijf als vluchteling in Iran en de problemen die u daar zou gekend hebben omwille van uw relatie met M.(...) legt u ook geen documenten voor.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bamiyan, meer bepaald in het district Yakawlang, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio.

Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Bamiyan enkel de noordelijke districten te maken hebben met infiltratie van AGE's. In 2010 meldde ANSO dat de situatie in provincie Bamiyan in het algemeen kalm was. Voor het district Yakawlang wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende

cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Bamiyan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Yakawlang actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij dient te worden vermeld dat in hoofde van uw echtgenote M.(...) A.(...) (OV n° 6.805.611)), die zich in haar asielaanvraag op dezelfde asielmotieven baseert, eveneens werd overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van M. A.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1366 (1387 volgens de westerse kalender). U bent een sjiitische Hazara en verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Mirak, gelegen in de provincie Ghazni. De naam van het district kent u niet. U woonde tien jaar in Ghazni en verhuisde toen met de komst van het talibanregime in Afghanistan samen met uw familie naar Iran. Uw oom langs vaderszijde woont ook in Iran. Een tijd hebben jullie in Mashad gewoond en dan verhuisden jullie naar Teheran. Jullie verbleven illegaal in Iran. U volgde er zeven jaar les in een school gerund door Afghanen. U werkte er ook, eerst in de landbouw en daarna als kleermaakster in een kledingbedrijf. Eén jaar voor uw vertrek uit Iran leerde u via een collega A.(...), uw toekomstige Afghaanse man M.(...) I.(...) (O.V. Nr. 6.944.689) kennen. A.(...) was zijn zus en hij woonde in hetzelfde gebouw als A.(...). Hij kwam soms naar het huis van zijn zus en zo leerden jullie elkaar kennen. U zag M.(...) voornamelijk na uw werk in het park. Waarom uw man met zijn familie in Iran was gevestigd weet u niet precies. U weet enkel dat het was omwille van een persoonlijk conflict over enkele gronden. U verklaart dat u door uw familie gedwongen werd om te trouwen met uw neef, de zoon van uw oom. U was als sinds uw jeugd aan hem beloofd. U wilde echter niet met hem trouwen, omdat u niet van zijn karakter hield en hij een spraak- en gehoorprobleem had. U wilde met M.(...) huwen en hij kwam uw familie om uw hand vragen. U had hem nog niet verteld dat u eigenlijk met uw neef diende te trouwen. Uw familie weigerde dan ook het aanzoek, omdat u aan uw neef beloofd was en M.(...) werd over de weigering op de hoogte gesteld. Daarna kwam M.(...) nog twee maal uw hand vragen. Uw familie stelde daarop voor dat M.(...) wel met uw jongere zus M.(...) mocht trouwen. Het huwelijk met uw neef zou gepland worden na de maand ramadan. U sprak daarover met M.(...) en vroeg hem een oplossing te vinden. Jullie beslisten om Iran te verlaten. U liep van huis weg en onderweg huwden jullie traditioneel in Shah Abdul Rasim. U vreest uw familie in Iran omdat u bent ingegaan tegen uw uithuwelijking. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, omdat uw oudste oom nog in Ghazni woonachtig is. Ook zou uw man verklaard hebben dat jullie omwille van zijn problemen niet terug naar Afghanistan konden. U verliet Iran samen met uw man na de maand van de ramadan in 1389 (11 augustus 2010 – 9 september 2010). Via Turkije reisden jullie naar Griekenland. U was zwanger

en reisde daarom alleen met het vliegtuig en met behulp van een vals Armeens-Belgisch paspoort verder naar België, waar u na een reis van ongeveer zeven maanden op 26 april 2011 aankwam en op 29 april 2011 asiel aanvraag. Uw man was nog in Griekenland toen uw zoon in België geboren werd. Na een verblijf van 1 jaar in Griekenland reisde uw man verder naar België waar hij aankwam op 15 januari 2012 en twee dagen later asiel aanvraag.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd uw vrees ten opzichte van uw herkomstland Afghanistan aannemelijk te maken. Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven gebaseerd zijn op de problemen die uw echtgenoot M.(...) I.(...) zou gehad hebben in Afghanistan. Ook de redenen waarom jullie samen Iran verlieten zijn volledig met elkaar in overeenstemming (CGVS p. 7). In hoofde van uw echtgenoot werd overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde het CGVS ervan te overtuigen heden nog een actuele gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te hebben tegenover uw land van herkomst, Afghanistan, noch heeft u aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd uw vrees ten opzichte van Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit bezit, aannemelijk te maken. Het door u ingeroepen asielmotief - een grondconflict met enkele verre verwanten - waardoor u besloot Afghanistan vijftien jaar geleden te verlaten en naar Iran te vluchten, het land waar u jarenlang als vluchteling woonde, ressorteert niet onder de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U wordt in Afghanistan immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw geloof, uw ras, uw nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Uw problemen met H.(...) C.(...) en zijn familie zijn louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard: zij wilden u vermoorden omdat u en uw schoonbroer in een gevecht met de zoon van H.(...) C.(...) verzeild zijn geraakt en uw schoonbroer hem zwaar verwondde. Dit gevecht ontstond toen u de bomen van H.(...) C.(...), die op uw gronden stonden en die hij zelfs na een beslissing van de autoriteiten niet wou verwijderen, zelf aan het verwijderen was. Een andere reden waarom u Afghanistan verliet dan de vrees voor wraak door deze familie geeft u niet (CGVS p. 5-6). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van één van bovenstaande criteria geen bescherming zou kunnen krijgen. U verklaart dan wel dat één van de zonen van H.(...) C.(...) toen bij de politie in uw regio actief was (CGVS, p. 14). Toch heeft dit niet verhinderd dat u een klacht kon indienen tegen H.(...) C.(...) bij de politie. De politie heeft daarnaast uw klacht ook grondig onderzocht en uiteindelijk een beslissing in uw voordeel genomen. U geeft immers aan dat na uw klacht een team van onderzoekers door de overheid werd aangesteld en zij uiteindelijk beslisten dat H.(...) C.(...) de bomen van uw gronden diende te verwijderen (CGVS, p. 5-6). Uit uw verklaringen blijkt dus nergens dat H.(...) C.(...), omdat zijn zoon bij de politie actief was, door de autoriteiten anders zou behandeld worden dan de andere burgers. Dit blijkt ook in de klacht die u voorlegt (CGVS, p. 12). Verder is het ook bevreemdend dat u en uw schoonbroer na het gevecht waarin de zoon van H.(...) C.(...) gewond raakte, onmiddellijk Afghanistan hebben verlaten (CGVS, p. 13). Immers, net zoals via formele weg een regeling voor uw grondconflict werd getroffen, zo ook kon voor het incident met de zoon van H.(...) C.(...) en zijn verwondingen via formele of informele weg een compensatieregeling besproken en overeengekomen worden. Daarbij, het was niet u maar uw schoonbroer die de zoon van H.(...) C.(...) verwondde (CGVS, p. 6).

U haalt daarnaast dit grondconflict ook aan als de reden waarom u momenteel niet naar uw geboortedorp in Afghanistan kan terugkeren. Een andere reden waarom u niet terug kan naar Afghanistan geeft u niet (CGVS, p. 15). Ten opzichte van uw geboortedorp in Bamyan haalt u geen vrees aan omwille van uw huwelijk met M.(...). U verklaart immers enkel niet terug naar Afghanistan te kunnen omwille van het grondconflict met H.(...) C.(...) (CGVS, p. 15). Ook uw vrouw haalt ten opzichte van uw geboorteregio Bamyan geen vrees aan. Ze verklaart enkel een oom in Ghazni te hebben (CGVS M.(...) A.(...), p.8). U heeft echter onvoldoende aannemelijk gemaakt dat uw vrees ten opzichte van Afghanistan nog langer actueel zou zijn. Vooreerst moet worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat uw vrouw amper kennis heeft over uw problemen in Bamyan. Zij kan enkel aangeven dat het om een persoonlijk probleem gaat omtrent stukken land. Wie de andere persoon is met wie u problemen heeft, wat de precieze problemen zijn en welke band jullie zouden hebben weet ze niet, wat toch bevreemdend is (CGVS M.(...) A.(...), p. 6-7). Verder verklaart u nog steeds schrik te hebben van H.(...) C.(...) en zijn familie en zouden zij ook nog steeds in uw dorp woonachtig zijn (CGVS, p. 15). De familie van H.(...) C.(...) zou volgens u ook machtig zijn (CGVS, p. 18). U verklaart

deze recente informatie vernomen te hebben van uw neef langs moederszijde, M.(...) E.(...). U heeft nog steeds contact met deze neef en hij bewerkt ook uw gronden in Bamyān (CGVS, p. 9-10, 14-15). U blijft echter vaag over de macht die de familie van H.(...) C.(...) nu nog in uw regio zou uitoefenen. Het louter stellen dat zijn zoon bij "de autoriteiten" werkt en hij "macht" heeft is onvoldoende. Dit zijn immers vage verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen en maken dus niet aannemelijk dat H.(...) C.(...) of zijn familie nu nog steeds machtig zouden zijn. Verder kunnen ook de nodige vraagtekens gezet worden bij deze macht die deze familie in uw regio zou hebben. Uw neef heeft immers toegang tot uw gronden om ze te bewerken en is ook woonachtig in uw regio (CGVS, p. 9-10, 15). Dit ondermijnt dan ook uw stelling dat H.(...) C.(...) en zijn familie in uw regio veel macht zouden hebben. Immers, als zij daadwerkelijk zo machtig zouden zijn al u beweert dan zouden zij uw gronden na het vertrek van uw familie al lang opgeëist kunnen hebben. Dat uw neef nog toegang heeft tot uw gronden ondermijnt dan ook uw vrees ten opzichte van H.(...) C.(...) en zijn familie. Daarbij, nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw familie problemen had met uw relatie met Maryam (CGVS, p. 16-17). Zo verklaart u dat uw zus met u meeding toen u naar de hand van M.(...) ging vragen (CGVS, p. 16). Ook hebt u nu nog contact met uw schoonbroer, de man van uw zus, en was hij op de hoogte van uw plannen om Iran te verlaten (CGVS, p. 8, 17). Uw huwelijk met M.(...) vormt, naast het feit dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat het grondconflict in Bamyān nog langer actueel is, dan ook geen obstakel voor een terugkeer met uw echtgenote naar Bamyān, waar u nog over een netwerk beschikt en gronden heeft.

Tot slot moet bij de reden waarom u samen met uw vrouw Iran verliet ook enkele vraagtekens geplaatst worden. U verklaart Iran te hebben verlaten omwille van uw verboden relatie met M.(...). Jullie wilden huwen, maar uw huwelijksaanzoeken werden door haar familie keer op keer afgewezen. Zij diende immers met haar neef te trouwen. Zij wilde dat niet en jullie besloten naar Iran te vluchten (CGVS, p. 16). Jullie verklaarden beiden elkaar al ongeveer één jaar te kennen voor jullie vlucht uit Iran (CGVS, p. 19 en CGVS M.(...) A.(...), p. 7). Het is dan ook bevreemdend dat uw vrouw verklaart dat zij pas hier in België uw achternaam te weten kwam (CGVS M.(...) A.(...), p. 5). Bij DVZ (Dienst voor Vreemdelingenzaken) verklaarde zij immers eerst dat uw achternaam M.(...) was (DVZ verklaring, vraag 15). Wanneer zij hiermee geconfronteerd wordt op het CGVS verklaart zij dat ze enkel wist dat u M.(...) heette en M.(...) een valse naam was die zij in Griekenland opgaf uit vrees voor haar familie (CGVS, p. 5). Nochtans kan er van een asielzoeker verwacht worden dat hij/zij bij al bij aanvang van de asielprocedure volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt. Ook moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en het CGVS tegenstrijdig aan elkaar zijn gebleken. Zo verklaarde u bij DVZ eerst dat uw huwelijksaanzoek geweigerd werd, maar dat u niet wist wat de familie van M.(...) van plan was. U wist enkel dat het aanzoek geweigerd werd (CGVS Vragenlijst, p. 3). Het is dan ook merkwaardig dat u tijdens uw gehoor op het CGVS ineens wel de reden voor uw geweigerd huwelijksaanzoek kan geven. Het aanzoek werd volgens uw verklaringen immers door haar vader geweigerd omdat M.(...) met haar neef diende te huwen (CGVS, p. 16). Een verklaring voor dit verschil geeft u niet. Bij confrontatie verklaart u immers enkel dat u dit niet gezegd heeft (CGVS, p. 17). Bovenstaande vaststellingen roepen dan ook vragen op omtrent de geloofwaardigheid van jullie verklaringen omtrent jullie verboden relatie.

Uit uw verklaringen dient dan ook te worden besloten dat u uw actuele vrees ten opzichte van uw geboorteregio in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara en het legerboekje van uw vader kunnen hoogstens een bewijs vormen van zijn identiteit en nationaliteit, maar vormen geen bewijs van de problemen die u in Afghanistan of in Iran zou gekend hebben. De voorgelegde klacht die u indiende tegen H.(...) C.(...) kan verder hoogstens aantonen dat u en H.(...) C.(...) ooit een conflict hebben gehad over grond, maar toont verder ook aan dat deze klacht door de overheid behandeld werd en in dit conflict een oplossing in uw voordeel genomen werd. Dit document toont echter geenszins aan dat u daarna nog problemen met H.(...) C.(...) zou gehad hebben waardoor u Afghanistan diende te ontvluchten. Evenmin blijkt uit dit document dat van 1374 (1995) dateert dat u momenteel nog een vrees voor vervolging ten aanzien van H.(...) C.(...) dient te vrezen. Van uw verblijf als vluchteling in Iran en de problemen die u daar zou gekend hebben omwille van uw relatie met M.(...) legt u ook geen documenten voor.

Zelf legt u geen documenten voor die bovenstaande vaststellingen inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan in uw geval het volgende worden vermeld.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in het district Yakawlang van de provincie Bamyan aangezien u daar over een netwerk beschikt. Uw man is namelijk vandaar afkomstig en hij heeft daar nog familie wonen (CGVS M.(...) I.(...), p. 4). Daarbij werden de problemen die uw man als reden aanhaalde waarom hij niet terug kan naar zijn geboortedorp niet als geloofwaardig beschouwd. Zelf haalt u geen persoonlijke vrees ten opzichte van Bamyan aan. U haalt alleen aan dat u nog een oom heeft in Ghazni, uw ouders zouden nog in Iran verblijven (CGVS, p. 8). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging in Yakawlang, provincie Bamyan samen met uw echtgenoot in uw geval onredelijk zou zijn.

In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie van de provincie Bamyan, meer bepaald in het district Yakawlang, te worden beoordeeld. Hierover kan het volgende gezegd worden: uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio.

Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Bamiyan enkel de noordelijke districten te maken hebben met infiltratie van AGE's. In 2010 meldde ANSO dat de situatie in provincie Bamiyan in het algemeen kalm was. Voor het district Yakawlang wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Bamiyan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Yakawlang actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenconventie), artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de manifeste appreciatiefout,

herhalen verzoekers hun vluchtmotieven en voeren zij aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen duidelijk onvoldoende de problemen heeft erkend die zij ondervinden in hun thuisland. Voor hen is het duidelijk dat zij in hun thuisland opnieuw zullen geconfronteerd worden met dezelfde problemen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, poneren verzoekers dat hun verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dat hun asielaanspraak wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoekers uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen zijn derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermelden die eraan ten grondslag liggen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij beperken zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielaanspraak, te ontkrachten. De motivering inhoudende weigering van de vluchtelingstatus zoals opgenomen in de bestreden beslissingen blijft derhalve onverminderd staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4. Voorts dient de Raad vast te stellen dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielaanspraak. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partijen worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partijen die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhalen. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partijen dienen door een coherent aanspraak en kennis van voor hun aanspraak relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het aanspraak mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanspraak kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar

ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), quod non in casu. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen is het asielaanvraag van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers beroepen zich voor hun verzoek om subsidiaire bescherming op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van hun asielaanvraag. Aangezien dit feitenrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kunnen verzoekers zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van hun aanvraag liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Yakawlang in de provincie Bamiyan, waarvan verzoeker oorspronkelijk afkomstig is, waar hij beschikt over een familiaal netwerk en waar, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar verzoekster zelf geen persoonlijke vrees aanhaalt ten opzichte van Bamiyan, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt en dat zij zich samen met haar echtgenoot in Yakawlang in de provincie Bamiyan kan hervestigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat bovenstaande analyse door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS